

nulla deserta suis ingemunt ruderibus. Novem Ecclesiis stant in hodiernum diem aedes Domus, & Templi, equitum integrae habitatae Minoritis. Medlingae, ac Petersdorff apparet pars potissima, & ibi quidem ingens splendidumque Paraeciale Templum interius altissimis XII. Columnis sustentatum. Proxime a tergo hujus Templi in vicino colle monstrantur plures validi muri, turres, rudera, mansiones Templariorum. Pene Ecclesiam rotundum Sacellum aequae a Templariis, at inferiore nonnisi parte ad notriam pene structum Templi D. Joannis Perronellani.

Petersdorff Templum ex quadratis pariter Saxis, uti & Paraeciae domum cum perverusto in eadem divi Antonii Magni Eremitae Sacello struxisse Templarii creduntur. Eorum Ecclesiae Hamburgi altissimae, & splendidissimae rudera visuntur. Petronellae, Rasbachi, Heiligenstadii Tempora stant integra. In Georgii monte vero ubi arcem splendidam, Templumque appartinent illorum circumjecta plaga possederunt, praeter pauca indicia nil superest. Exstitit ibi celebris Desparae statio, & sub Templariorum cura gratiosa B. M. V. Icon multis annis maxima devotione colebatur, atque grandi populi concursu frequentabatur.

Ungari vicini Carolo I. Rege, Germaniae, ac Austriae secuti exemplum mitiore manu,

non autem flamma, vel ferro Templarios extinguunt. Domum unam Templi cum Militibus pariter servat suis in terris Rex, sed qua plaga non constat, persistentem etiam quoad temporalia usque ad principia regiminis Mathiae Corvini, inductis tum Regum Ungariae abusu Militibus secularibus, & mercatoribus habitaram. Idem ipse testatur coram nobis est, de quo ad Annuncium CIOCCXXVII. Rajesanius, aliorum sibi constare fide Regionum diplomatum possessionem Simigiensi agro per Templarios dynastiam Chorgo pagis minimum XVII. in hoc usque tempus Nobilem; paucos illorum per Ungariam, plures in ora extitisse Adriatici ob navigandi oportunitatem; Ordine sublato personas in Ungaria non ad supplicium tractas, verum ad Joannitarum, quae cedebant bona, compulsas Ordinem; & hi de Scito Concilii Viennensis in Chorgo postea conventum habuerint, sub titulo S. Margaritae, quem inter caeteros Hospitalariorum connumerat Pazmanus appendice secunda Synodi suae. Hic idem Primas aedes Templariorum Telegdi oppido Bihariensis agri circa Varadinum urbem ipsius Patriam, nec nisi paucis Debreczino Milliaribus, reparatas a Chanadino de Telegdi Praedecessore suo, datasque Ordini Seraphico inquit Anno CIOCCXXXV. Is certe ab eruditione, virtute, dignitatibus toti Ecclesiae conspicuus, ab assiduitate laborum Ungariae suas. co-

gnitus, ac non exangui praeterea Instru-
ctus Tabulario ista non temere, sed inspe-
xerit ipsum Chanadii Franciscanos stabi-
lientis Diploma, quod Annum etiam accu-
rate designet.

Arcem Comaromiensem si fors Templa-
riorum incoluerunt aliqui, quod Tomo V
Ungariae suae lucinam prosperiorem expe-
dante adhuc & narrat, & eos inquilinos,
non autem dominos existimat Bellus, cui ean-
dem Seculo XIII in Judaeorum, ac unius
quidem Comitum nomine & praerogativa con-
spicui fuisse potestate Regionum fide Diplo-
matum certum sit. Caetera loca Templa-
riis inessa, vel possessa per recentiores
scriptores, seu e majorum traditione, sive
de monumentis litterariis eruta, sunt in Co-
mitatibus: *Alba Maria* Templum olim in
campo Budae veteris Caroli Magni opus
Pilisensi; Pagus *Koros Nitlensis*; *Strigonium*
sub Arce ubi nunc Franciscani de se dicto;
Schemniczii Arx Hontensi; *Mavia* Arx
Trencsiniensi; superior Arx *Arva* de se di-
cto, *S. Martinus* oppidum Liptoviensi;
Eberhard Arx *Csalókőztiae* Insulae Poso-
niensi *Tolc* Castellum Transilvaniae Hunya-
diensi.

EBENDORFFERUS. *Lib. III. de Clem. V.*
PULGOSUS *Lib. V. Cap. VI.* FUHR-
MANUS *Par. I. Cap. VI.* GURDLINGIUS
Per VII. §. 134. NAUGLERUS *Vol. II.*
Gener. XLIV. ad 1311. PARMANUS *Ap.*

*pendice II, Synodi. Serarius Lib. V. sub
 Petro A. E. ZEDLERUS Tomo XLIII.
 Lit. T. voca: Templarii.*

ANNUS CHRISTI CIOCCXIV.

ORDINIS CXCVII.

ULTIMUM Ordinis Templarii, quo is in capite suo Magno Magistro emoriebatur, Annum hunc merito statuimus. Commissarii Cardinales duo Arnaldi, & Nicolaus, de quibus Anno CIOCCXII. appulsi Lutetiam, praesentibus, insuper Archi-Episcopo Senonensi, multis Praelatis, ac Jurisperitis, postremum quaterni Ordinis quondam Templi Primores Jacobus Magnus Magister, Guido Delphini Dux Viennensis frater Magister idem Normanniae, Hugo de Perudo, & Anonymus quidam Thesauri olim in Parisina Templi domo custos examinantur.

Hic vita eis promittitur iterum si nudam confiteantur veritatem, quocirca seu vitae amore, sive urgente conscientia fateantur crimina sua denuo gratiam orantes Judicium, ac misericordiam supplicis igitur concordibus agenda ipsis decernitur penitentia, & tantum e delicti Ordinis seponendum redditibus, quantum vitae honeste sustentendae suffecturum crederetur.

Quo vero & Populo satisfiat, & cursus negotii novus evadat omnibus, mandato Cardinalium in foro, seu vico Parvisi pro

Templi B. M. V. foribus exierunt prima
in quod vigilia divi Gregorii Papae, seu N. Id.
Id. Mart, ut Guido, sive die lunae post festum
sancti Gregorii, quae in XV. Cal. Apr.
incidit, ut Nangii continuator testis con-
stituta Spondani oculo, asserunt, dicti qua-
tuor primores Templarii manu armata pro-
ducti coram toto populo statuerunt. Cardi-
nalem suam oratione meditata declarat,
quam graviter quaterna haec Templariorum
Capita deliquerant, & non minus ac reliqui
eorum fratres mortem promeriti sunt, cum
tamen Sanctissimus Pontifex, & Regia Ma-
jestas eis peccaverint, si vere sua confitean-
tur crimina, idque serbo praestent, vita do-
nabuntur utique, in aliquam tamen gravissi-
morum poenam scelerum omnia quatuor,
quod eam produxerint, perpetuo reclusi
captivi.

Postquam Cardinalis haec dixisset senten-
tiam caeterique alii minus cum Senonense pro-
locuti fuissent Iudices, surgens, nam genu-
flexi audiverant Magnus Magister, & Gui-
do Delphinus Magister Normanniae, neque
coram toto populo clarissima voce: omnia
quae in summo dixerint prius Ordinem falsi,
& nequam vera esse asseverant. Dixi-
mus equidem, agebant, amore vitae illa,
quia tamen ad perpetuam nihilominus con-
demnati captivitate, moriemur cum veriti-
tate potius innocentes, quam cum falsitate
viam in custodis calamitose prodeamus.

DE CHRONICI TEMPLARIORUM

quo circa iterum coram vobis humiliter ro-
gamur, nos omnium scelerum, quorum iacta-
ti sumus; imunes esse, ac innocentes; &
falsum vitae amore prius praestulisse testi-
monium.

Ad quae verba praesentes omnes, singula-
riter Cardinalis, malum obstupescunt, nec
minus maliciosa captivorum pertinacia exi-
descunt. Quare Cardinales praesenti cum
ibidem Letetiano Praeposito custodiendos
in crastinum captivos tradunt, quoad deli-
berentur super his amplius. Advenit & acri-
bis Praetor, cui credicos naves quidam capti-
vos, Regem igitur suo confictum in pe-
lago, aut forte prospectantem de propinguo,
e vestigio certiosum gestorum reddit, praeter
una maedatum, quid actu opus.

Rex igitur Seculares duntaxat, non & Cleri-
cos Purpuratos advocat consultaturus se-
per eo, qualiter demum procedendum cum
his quaternis, decernitur ut Magister Magnus,
& Normanniae ob malitiam suam exuratum
vivi, duo residui vi dictatae sententiae per-
petuum recludantur. Decretum istud statim
ad memoratum praetorem destinatur cum
mandato executionis eadem adhuc vespere
peragendas. Illico in parva Sequanae am-
nis Insula, penes horti Regium ex adver-
so Casobii Eremitarum S. Augustini per-
lictores e stipula rugurium paratur, parti-
naces captivi raptim sub populi cocula
educuntur. Ad locum supplicii jam confi-

rod cum esset, Magnus Magister circum-
 fus ad populum iussit: Ego in extrema parte
 vestras vestras lines, ubi attendendi veritas
 non est iudicari, ac jure Deo, & equitate
 Sanctis, cunctis illa, quae de sceleribus, ac
 impietate Templariorum spargantur falsa, ut
 neutiquam vera esse. Ordo enim Sanctus,
 justus, & vere Catholicus est, ego summi
 mortem ex eo promeritus, quod infirmitatibus
 his Papa, & Rege milita grave crimina,
 calumniasque falso contra eundem protulerim,
 velit Deus, donec ex hac facta sint.
 Quod si adhuc veritas, spes oro dignetur
 ignoscere, sponteque gratias eius pro
 me irrogari depono, modo patientia vestra
 mihi placere meam, ac meam claritatem
 in considerationem excipere valeam mihi
 tale.

Haec eo loquente, gemitu sic motus, &
 commiseratio conclamante populo: Magnus
 Magister est innocens. Lictor non sine causa
 loqui iuberis, sed post haec verba con-
 didit arbor in tugurium, validisque alligat
 pedibus; subjectam dein struem accendit ab oriente
 parte, deindeque hos miserabiliter ardeat, gra-
 vem illi torturam sensim a pedibus in altiora
 membra serpente igne, cum jam de vitalia
 torrerentur magna ferunt constantia, neque
 nocentes ipsorum, quasi nihil sentirent, ne-
 diantur clamores, praeterquam Templario-
 rum Ordinem Catholicum esse, justum, &
 sanctum. Simplex tamen plebecula haec est

lerantia plurimum commota credebatur mortem ab ambobus non solum innocentem perferri, verum & Sanctos esse, ac Martyres, quare proxima post exitum nocte diripit cineres, & pie ut credebatur asservandos auferret domum.

Sic miserabiles hi viri calamitosam obierunt mortem aeternam, quod metui par est perditum, id inde conjicias, quod testes ex ipsis Templariis millenis plures crimina de Ordine, iratribusque facti, atque sic etiam mortui omnino extiterint; quod miser Jacobus, Guidoque negarint ea, pertinacia reputanda, & malitia, non virtus. Territi vel horum supplicio, vel impulsu conscientia Perandus & Anonymus, factam coram Clemente, ac Philippo passionem adfirmant iterum, iterumque, unde sententiae ad praescriptum includuntur carceri non egressuri amplius vivi, sed mortui efferendi, quantum libet dimissos e vinculis, custodiaque liberis, infelice nihilominus ac violento exitu (id quod de primis, ut ad An. CIƆCCCVI, delatoribus verum est) finisse, sunt qui scribant. Erat caeterum praedicta Sequanae Insula in possessione Abbatis, & conventus S. Germani de pratis Parisinis; quorum Iuri, ac tranquillo dominio haec irrogatio supplicij ne nunc, vel dein quocumque tempore praesudicium inferre valeat, mense Martio nondum dilapso Diplomate suo cavet Philippus Rex, quod memorialibus Senatus Regii libris insertum legitur.

LIBER I
Scriptores Florentini, seu Gibellinae fa-
sionis studio, sive ob translata in Gallias
Sedem Pontificiam odio Italiae gentis com-
muni Papae, Clementique praecipue favore
nesciitis tragicum Magistri Molayi, Guido-
nisque Delphinatis exuam depingunt colo-
ribus, ut cum ad exciendam legentium com-
miserationem nihil fecerint reliqui, iustitiam
una in delicti Ordinis parte non obscure vi-
deantur constituisse. Joannes Boccarius qui-
bus hauserit sua e fontibus ad Ann. cccccx.
superius legitur, neque opus hic illa repeti.
Joannes Villanus, & S. Antoninus rumore
vulgi duntaxat tota serpentem Italia secuti.

Multo his iniquior Dantes Aligerius Phi-
losophus, & Satyricus Poeta simul, Calu-
mniator, idem ex professo, praevalentibus
Florentiae Guelphis, Gibellinus ipse ob vi-
tae improbitatem desiderante Pontifice Anno
Christi ccccci. patria urbe, mox eandem
ob causam Lutetia pariter, quo se receperat
Regio jussu expulsus fabellae pater est, Cle-
mentem, ac Philippum una Jacobo a Magi-
stro, Guidoneque, imo fors & aliis ad Chri-
sti tribunal provocatus quaque versum disse-
minantis, nihil enim de provocatione ista
in authoribus exitio Templi Equitum coae-
vis Amalrico, Augerio, Bernardo Guidone,
continuatore Nangii, qui supplicium specta-
vit, nihil in proximis Thoma Valsinghamo,
aliis, ut difficultate procul omni advertere li-
ceat, quantum fidei cum ipsi Aligerio, tum

Justo Lipsio, Jeremiae Drexelio, viris caetera gravissimis, & praecipuis provocacionis hujus adsertoribus, quantum eorum affectis Apostolicae fere Sedis oppugnantoribus sit tribuendum. Sic inter emortuales Magistri, Clementisque Papae, Intererunt alii dies novem, ac triginta.

Pontifex enim naturae concedebat apud montem Mauram in ripa Rhodani Dioecesis Nemausensis Burdegalam pergens XII. Cal. Mar. Nec multo post Philippus Rex cognomento Pulcher III. Cal. Xbr. apud montem Blaudi, vel Belfaqueum extinctus aegritudine diutina, sed vel Machaoni Aesculapioque incognita. Non autem ex Lepra, vel Soni pedis ferocientis, cum pes prolapsi haecisset Strapedi, quae Belgae Italique scriptores nulla veri ratione habita eidem affingunt, casu. Et si vero arcana Judiciorum Dei humano haud sint scrutanda ingenio, potest hinc tamen argumentum, peti pro Templariorum innocentia, si tantummodo provocatio ad Christi Tribunal per Magistrum, vel alios facta ponatur extra dubitandi necessitatem, documentisque controversi haud queundibus adfirmeretur.

Caeterum uti ex maledicentissima Dantis Officina in Clementem Papam libidines, sacrorumque Nudinationes prodierunt; ita Philippus occasione deleti Templi Ordinis arguitur odii, invidiae, avaritiae. Varias scriptorum ab ingenis, horum proceduntur,

aut Cause, aut occasiones. Odii quidem, quod seditiosis Anno cccccvi. in Philippum Lutetianae Templarii aut motores fuerint, aut certe promotores, quodve pecunias in impendia Nuptiarum filiae munito Regi porrectas Magnus Magister importune repeteret; Spina in oculis Philippi ob apparatus aulae, Domus, supellectilis Regis aut supparem, aut etiam superiorem, eris, opumque corradendarum studium, naturalis aviditas, & concupiscentia non erat, verum tot bellorum Galliam omni ex parte circumstrepentium, talique opus habentium nervo necessitas inevitabilis, addidit quod filiorum quempiam Jerosolymas Regem constituere voluisse Philippus meminimus, quod vel opulentia Equitum Templi primum effectu eidem videbatur, vel adversa certe huic destinationi eorundem renitentia timebatur.

Mobilia, & Immobilia Templariorum pro actu occupaverat Philippus per Galliam, commissis a Pontifice Cardinalium e Collegio geminis Curatoribus resignaverat, bona fide omnia, imo quo magis usque ad negotii exitum perseverarent intacta, expensas in translationem captivorum Equitum ultro, citroque ad Pontificem, ad Commissarios Papales, quaevisque alios necessarios, non parvas illas, vel contemptibiles summas, abstraxerat de suo, quae vita ipsius Comitis, repensae utique non sunt, aut Bonus iustus

billa Joannitis fuerint integre consignata, nec
 nisi successor, & filiorum primogenitus Lu-
 dovicus Hutinus diu jam antea Navarrae
 Rex altero a morte patris Anno cccccxv.
 XV. Cal. Mar. cum Fulcone Villaretio Ma-
 gno Hospitalariorum Magistro transegit, ut
 tertia mobilium, ac debitorum, quae jam
 activa dicimus, olim Templariis competen-
 tium parte contenti, duas reliquas dictorum
 impendiorum ad cccx. c. libellarum, &
 alias summas non expressas, sed apud ad-
 ministratores honorum a tempore captivita-
 tis nondum redditus percepti, & expensi ra-
 tionibus haerentes, exeuntium titulo eidem
 permitterent, neque super est aliud, ac ut
 coevis proximisque silentibus, Scriptores
 propiorum nobis temporum, per Philippi,
 quod dicitur latus, Clementem, & Sedem
 Apostolicam petentes, ac Philippum Bona mi-
 litiae Templaris Fisco suo vendicasse asse-
 verantes, contra veterum silentia, contra
 tot publicorum, quae insinuavimus, instru-
 mentorum fidem, assertum suum sat com-
 probent, ut veritate, cui nemo resistat, evicti,
 prompti tunc, ac lubentes herbam porri-
 gamus, sed necdum finis:

Philippus dicitur & in vita, & in filiis ob
 admissum contra Templarios piaculum fuisse
 minus fortunatus, ac Hutinus quidem An-
 no cccccxvi. vita emigrabat veneno post
 regiminis Annum, Semestre, diesque sex.
 Ludovico posthumus Joannes in soloe vi-

ginti dies sufficiebatur: hunc Philippus pater Ludovici frater ex re cognomento Longus, sed & is cccccxxii. III. Non. Jan. Quartana febre, ac dissenteria extinctus successorem accipiebat fratrem Carolum paterno cognomine Pulchrum, ejus tamen pulchritudo mortem pellicere nequibat, quo minus Cal. Febr. cccccxxviii. & hunc eriperet vitae, eodem quo Ludovicum fratrem vicennarium. Et haec igitur poenae Philippi contra Templarios delinquentis tributa, per alios Nemesi divinae adscripta, ut Philippus propter communem Christianae Reipublicae parentem Bonifacium VIII. Papam, minus habitum honorifice, longaevo super terram semine non gauderet.

S. ANTONINUS Par. III. Tit. XXI. Cap. I §. IV. BOCATIUS Lib. IX. Cap. XXI. BRIETIUS Tomo II. Lib. XIV. Cap. II. Sc. GUIDO Chron. ad praeced. NANGIUS Cont. ad praeced. PUTEANUS Par. III. VILLANUS Lib. VIII. Cap. 91.

AD exitum Chronici pariter, & intentionis nostrae delapsi, speramus nos benevolis lectoribus fore non importunos, si causae disceptationem, jure ne, an injuria damnati Templarii? & patrum argumenta breviter pro more nostro perscrutemur. Es a Templariis quidem stant nostrates Bodinus, Palatius, Prateolus, Tritheimius, tum alieni a religione Romano Catholica: Boetius

rus, Camerarius, Gundlingius, Gürtlerus, Hospinianus, Kirchnerus, Kortholtus, Langius, Linnaeus, Schurtzfleischius, Spanhemius, Zedlerus; ac hi quidem, quos inspeximus, argumentis pro Innocentia Equitum Templi pugnant hujusmodi.

Coepisse persecutionem ad irati Regis instantiam, & ex delatione duorum sceleratorum, ob idque quibus credatur indignorum hominum. Torum Ordinem accusatum nulla prius notata infamia, aut laesitum querela. Nequaquam vero rite in jus fuisse vocatum, & auditum. Scelerum confessionem equuleis, meru; promissis extortam, verum tamen a Magno Magistro, & pluribus revocant. Templarios Salmanticae in Hispania, in Germania Moguntiae scelerum immunes declaratos. Probae vitae fuisse in Ordine aliquos, ergo injuste omnes condemnatos, quod auctores inquitunt multi. Clementem, & Philippum ad divinum Tribunal a Templariorum nonnullis provocatos intra praestitutum tempus etiam absisse. Processum Judicium nunquam in publicam notitiam deductum, conficta crimina, & non revictas protestationes, testes nil probasse. Constantiam quorundam in tormentis, in supplicis adeo apparuisse, ut pro Martyribus haberentur.

Contra Templarios, & pro Pontifice Philippoque Rege, ac justitia condemnationis eorum, quos inspicere licuit, agunt scriptores

res Romano-Catholici: Annatus, Barbosa,
Bejerlinkius, Caballucius, Castellus, Kra-
nekius, Menenius, Natalis, Podlusaninus, Pu-
teanus, Vadingus; ac ex his ultra illa,
quae sparsim superius, retotqueri possunt
in adversarios.

Non in iis veri cardinem, quod Rex
iratus, & primi delatores scelerati exstite-
rint, sed an ille juste egerit, hi dixerint
verum. Illum injuste non egisse, hos falsum
non dixisse tot centenis edoctum testimoniis,
contra quae non poterat excipi. Fuerint de-
latores, quibus nihil credi possit, sed ne-
que sunt in judiciis adhibitae eorum passio-
nes, licet adhiberi soleant, ad detegendos
socios, plura crimina, & eorum circumstan-
tias. Pueri, fatui, ebrii testimonium non
praebent, saepe tamen ansam suppeditant
vestigandae, ac inveniendae veritatis, non
secus hic scelerati. Laborasse famam Ord-
inis dudum prius, imo & querimonias gravissi-
morum virorum auditas clam id quidem; pa-
lam enim tutum non erat. De Ordine non cita-
to, non audito posterioribus annis satis dictum.

Tormenta interdum, minas pollicitatio-
nes veritatis exprimendae gratia nunc etiam
adhiberi, prolixius ad Annum ciroccvii,
Passiones suas revocarint pertinaces, plures
tamen suas benevolas revocasse nunquam,
sed in his constantes mortem etiam exce-
pisse. Absolutis in Germania, & Hispania
quibusdam, sententiam nequiter habi ad

243 CHRONICI TEMPLARIORUM

omnes; nemo interim asseruerit, personas totius Ordinis aequae sceleratas extitisse, sic neque condemnatas, Ordinem deletum ob sceleratorum pluralitatem, & ad vitandam innocuorum corruptelam, populique scandalum. Propugnandae Templariorum innocentiae ducem Agnarum Villanum profiteri nonnullos, sed illi Mussatum opponi possentis, & temporis eorundem, addenda huic instrumenta publica, & Concilii Oecumenici auctoritatem. Vere comparuerint ad supremum tribunal Clemens & Philippus? fieri vel unius potuisse innocentia, sed cuncti propterea neutiquam innocentes. Processus qui publicam trahendus in lucem, Typographia nondum inventa, fuerit, num possit iam vel expediat, ignorari, universam tamen scriptorum molem superesse in Urbe constat, vulgandam forsitan, si publica fuisset utilitas, aut impensae adfuissent necessariae.

Mirum si bis mille, pluraque testimonia probarint nihil, & quae adfirmarint conficta censenda crimina. Protestationes non reuictas, sed tamen neque probatas, & fere ad recipiendam libertatem collineantes, hanc exacerbatis reddi, an securum dicendum exemplo Arragoniae. Constantia in tormentis, in suppliciis num fuerit, vel pertinacia potius, problema esto. Si illa, Priscilianum, Hussum, Hieronymum Pragensem supplicis addictos extitisse Martyres, quorum ossa,

& cineres ut Christi athletarum servandi gratia simplice a popello diripi potuerint.

Plura fors velitis hanc in rem, posteriores Chronici Annos excutite, ac dum toto ejusdem textu Fortunae humana omnia sursum deorsum versantis rotam cauti suspicatis, meliora quoad Templi militiam si supererunt docete.

Plura namque memoratu digna numerosis in Authoribus non comperiebat, verum haec sola memoriae posteritatis prodenda habebat Gabriel Kolinovits Senquiciensis, dum ad Annūni aetatis tertium, & quinquagesimum, quindecim tandemmodo dies desideraret. In Masaeo suo SENQUICII, quae Constanticzenstem Croatarum Pisonio non procul in Marcōmannorum, Quadorumque Fimbis Colonia est, VIII. Id. Mart. Anno separati Orbis. CIOISCCII.

FINIS.

APPENDIX.

Quo magis fides Autoris constet, confirmeturque, adjecimus sequentem, sententiam Magnorum Magistrorum Ordinis Templi cum Synoptica notatione actorum eorundem, tum Processum contra Templarios in Regno Angliae, quae duo monumenta in hac integritate paucis adhuc visa non parum lucis huic Historiae adfudent.

Q

I.

MAGISTRI TEMPLARIORUM.

Horum Series ex Villanovano Cartusianorum Monasterio opera & studio Dionysii Salvagni edita. Sic se habet.

N. Anno

- 1 1118 Hugo de Paganis Eodem Anno Balduinus a Latinis Hierosolymorum Rex creatus est.
- 2 1136 Robertus Burgundio. Quinto Anno postquam Fulco successus est Balduino II. Hierosolymorum ex latinis regi, eidemque Socero suo. Tyrios Lib. 14. C. 2.
- 3 1149 Ebrardus, seu Eyerardus, quo tempore valde conversae sunt, latinorum res in Palaestina, deleta ab Saracenis exercitu Raimundi Antiochiae Ducis V. Joan. Nauclerus, Henricus Pantaleon, aliq. Ernst Wolfgangus Drechsalerus, qui eum in Chron. Antiochiae regem neminat.
- 4 1153 Bernhardus de Tremulay, seu Bernardus de Trenellage, quo Anno e vita discessit S. Bernhardus Clusae vallis Abbas.
- 5 1158 Bernardus de Blanchefort, hoc primas tenente inter milites templi, sit multa indicia belli Sacri non felicem exitum habituri prodita fuere: partim ob longinquitatem itinerum, consumptosque commestus, partim ob multitudinem se ipsam non capientem, insidiosisque dissimilem, ac successibus prosperis elatam quoque, & ad exitium suum usque securam, partim ob Balduini III & matris discordia. Wilh. Tyrius

¶ Anno

6 1163 Andreas altero Anno ab Rege VI. Hierosolymorum Amalrico Magistratum inter Fratres militie Templi inivit: a quibusdam nominatur Annus 1163 suscepti ab Amalrico Regni, cujus Sententise est Elias Rausnerus contra Tyrillum actorum oculatum testem.

7 1168 Philippus de Neapoli: hinc Magistro Saraceni viribus, armorumque usu & potentia elati, auctore Saladino, in imensum crevere, brevi, ut apparebat Hierosolymorum regnum dissipaturi V. Tyrus C. 7. qui Saladini disciplinam militarem, regni Saraceni ad unius obsequium redacti concordiam, & robur in hoste etiam infideli Ludavit.

8 1171 Otho, sive Odo de St. Amando, cujus magistratus militaris eo minus fortunatus fuit, quia Balduini IV. Hierosolymorum Regis, infansiae contra Saladinum expeditiones fuere.

9 1179 Arnaldus de Torroge sive Troge. Neque sub id Tempus fortuna corrigi potuit, urgentibus, rem Christianam fatis, & a morte Balduini IV. exortis super administratione Regni Hierosolymitani emulationibus, atque discordiis, quae sic invaluerunt, ut neque consiliis domi pondus esset, neque accurata omnium rerum circumspectio fieret, quo evenit, ut contra externum hostem Saladinum non satis cauti firmique essent, praecipue quum ob irritam spem de ceteri expeditione auxillari, quam per legatos in occidente sollicitaverant, animi eorum frangerentur.

10 1186 Gerardus de Ridefort: quo militibus Templi praefecto gliscentibus inter Christianos factionibus, ac vergentibus in-

N. Annó

- pejus rebus: Saladino occasione gauro, latinis ereptum est Hierosolymorum regnum, quod cum tantis opum, sanguinisque impendiis stetit, tum Guido Lusignanum illud adeptus a Raimundo Tripolitano Saracenis proditum amisit, & cursum superioris laboris, gloriæque Latinorum a Godofrido Bullionio ceptum Anno 1187 infelliciter terminavit. Sevit Saladinus subdito orientis dominio maxime in Templarios equites, qui cum Guidone Arma conjunxerant.
- 11 1189 Terricus, adjutor Guidonis consiliorum de recuperanda Ptolemaida, quæ Acron dicitur, susceptorum. In literis ad Regem Angliæ Henricum scriptis, quibus captas Hierosolymorum Urbis meminit, hoc titulo usus est: *Frater Terricus, quondam Marini Praeceptor domus Templi Hierosolymensis*. Idem & nominatur magnus Praeceptor Templariorum; unde variae Scripturae declarari possunt.
- 12 1190 Gualterius, Ea dignitatem primatus militis Templi moderante Acron: (vel Acron) recepta, sed Christianorum reges & proceres intra se haud unanimes ulterioribus progressibus abstinentes in Europam redierunt. Saladinus quoque fulmen illud belli Saraceni Anno 1193, vixit est exemptus.
- 13 1195 Robertus de B. bloll, sub hoc afflictissimus Templariorum ordo, atque a custodia templi summotus, dignitatis pariter & fortunæ iacturam fecit.
- 14 1191 Gilbertus de Horal seu Erailus, neque sub eo vel instaurari lapsa res, vel emendari fortuna potuit, atq. suspicio Henrici VI. Imperatoris demum expeditio sub

M. Anno

cepta, & Haimericus rex Hierosolymorum renunciatum est, ut praescripto titulo jus ad regnum illud retineretur, quod tamen praevaleantibus post Saracenorum armis, a Latinis plane est derelictum, atque adeo ab eo tempore reges Hierosolymorum possessione moti, titulo saltem gloriari potuerunt.

1198

Henricus Rigaldus, cujus magistratum Henrici VI. Imp. a Palestina discessus indignavit, expeditionisque ab eo susceptae gloria obicitavit, & federati sacri belli duces periculum veritas ad repetendam Germaniam commovit, ut potius in famam quam reditum incitati viderentur.

1200

Philippus de Plessis, numerorum notas desinit, injuria temporis (ortum detritae, quod nomini successoris ejus pari fortuna evenit, in quibus restituendis nonnulla mediocrem operam collocare, utique non magno temporis spatio militibus templi praesuerunt, & in tempora certe turbida calamitosaque inciderunt, illius etiam magistratus initium crediditimo Ioppe occiditio est foedatum

1204

Deodatus de Bressaco, quo tempore memorabilis facta est rerum Constantinopolitanarum conversio, Urbs capta, Imperium Balduino Flandr. traditam, atque ita potentibus rerum Latinis, Graeco-Romani naves Imperatores ex occidenta habuerunt. Annus captae Urbis fuit MOCIV, in qua tem V. Nicetas, Georgius Logotheta, Arnoldus Lubecensis, Paulus Aemilius, Balduini regis Imperatoria Constantinopolitanae epistole extat apud Arnold. Chron. Slav. Constant. lib. 6. c. 92.

N. Anno

18 1210

Petrus Montacutus. Hoc militias Templariorum praefecto magna versus Hierosolymam concurrentium turba plus ardoris quam consilii habuit nec tam levit, quam impedivit Institutum. V. Abb. Stad. A. MCCXII, quos excivit haud dubie epistola a Balduino scripta apud Arnoldum loco s. c. cumque saepe inopia comestus gravarentur, videtur occasio foederis seditiosorum rusticorum arrepta.

19 1216

Guilielmus Montedonius. Illo ordinis instituta moderante, nuncius de expeditione Friderici II allatus, Templarios laetos atque alacres in persequendum bellum reddidit, magnosque consuetum numerus factus est, Spe successus melioris.

20 1218

Guilielmus de Carnoto. Is longiori quam caeteri temporis spatio, ordinem rexit, & recepta suspicio ductuque Friderici II. Hierosolyma, instauratae fortunae partem quodammodo colligere studuit, sed ut humana sunt, ac levi momento turbantur, ita sub hoc tempus omnis in posterum felix successus spes amissa est, postquam Templarii ipsi sibi, & mali, & ignominiae causam dederunt, quippe in proditiopis crimen vocati male audire coeperunt. Hoc Crimen ultus est Fridericus bonis eorum, quae in Italia possidebant in Pileum redactis. Vesp. Anno 1228 & 29 Albertus Stodensis. Annis huiusmodi plurimum lucis adfert Petrus de Vicensis Friderici II Cancellarius & Arcani Socius, cujus sex Epistoliarum Libros edidit Simon Schardius 1c.

NB. Sic duo sunt Magister Mellanensis qui in hac serie expressi non sunt.

N. ANNO

1244

Hermannus Petracoricensis, tunc sobi-
dia, comestus, disciplina belli, & ordo
felicitasque imminuta, Consilia metu, &
dissensionibus turbata, atque omnia in de-
berius versa: Saraceni interim ex rebus
adversis Christianorum, & comprimis
Lodovici Regis Francorum captivita-
te animos sumebant, & utilitatis suae
causa fidem quoque deum violabant.
Vincent. Belusensis spec. Hist. L. 22
C. 103 cuius fragmentum de rebus orien-
talibus a Reineccio post editum fuit.

1250

Guilielmus Bonat, in hujus magistra-
tum incidit memorabilis rerum leti-
tiam inclinatio Constantinopoli facta,
quando Michael Palaeologus imperium
Graeco-Romanum stirpi suae jam quinque
& quinquaginta Annis praesertim, occa-
sione belli Veneti, Ligusticique usus re-
cuperavit, Latinarumque potestatem de-
levit quod quomodo acciderit, gestum-
que fuerit, copiose traditum est, a Mi-
cephoro Gregori L. 3.

1264

Petrus de Belgio tunc vero inter ca-
lamitates, & praesentissimum Palaeologiae
in univrsam amittendae periculum, non
nulla spes ex altera Ludovici S. expe-
ditione affulgebat, at eo facto functo
1270 Rex summas etiam apud barbaros
sententias, et scriptor liberam tempe-
ram Gufridus O. 45. commemorat in
bona parte doctae eruditionis quid ac-
tum est.

1272

Roberus. Res docuit, atque insequen-
tium Magistrorum temporis latinis fortu-
nata fuisse: hinc quippe tot Germano-
rum, Gallorum, Anglorum, Hungarorum
Italorum, Belgicarumque expeditioni-

N. Anno

- bus, quibus flos gentium exhabitus, multaeque nobilissimorum hominum familiae vel consumptas, vel ad egestatem redactas fuerant.
- 25 1285 Guifredos de Salysing, erat is ex antiquissima Delpinatum Equitum gente, sed miseria temporum, ordinisque ad angustias redacta infelice, corrigendas ejus fortunae nec occasionem nec facultatem habuit.
- 26 1288 Petrus de Belgion, seu Bellivisus, alius a superiori Petro hujus nominis, quo rectore Ordinis, Latini animo plane ceciderunt, & capta An. 1290 Ptolemaidè, velut omni robore confecto, viribusque prostratis, ex temporum statu, ac necessitate, omittendi belli sacri consilium coeperunt, jam sero & magno suo damno intelligentes bellum illud, quo omnes prope nervos spiritumque absumpissent, plus audaciae, ambitionisque, quam justitiae habuisse.
- 27 1291 Guilielmus de Bello loco, a quo non magno temporis spatia abest Gausfridus de Bello loco, gnarus hujus seculi scriptor, qui cum auctoritati Gregorii X. Pontificis, tum memoriae Ludovici S. tribuit, ut omnia vitae ejus acta, & expeditionem bis susceptam monumentis commendaret (extat vita ejusdem a Joinvillano descripta, ubi regis piissimi e vita discessuri ad Philippum filium, qui Templariorum ordinem sustulit piissimus Sermo legi potest) inter alia sit: vera eaque civilis momenti causa amissa Palaestinae fuit, detestabile dissidium inter Raimundum Comitem Tripolitanum, & Guidonem Lusignanum ultimum Hierosolyma Regem.

N. Anno

A. 107
O. 107

1309

gem. Quod eo usque exarsit, ut ille etiam cum Saladino foedus contra Latinos pacisceretur. V. Jo. Tilius de rebus Galii Lib. 1, p. 60. Jamque Magistri Ordinis, cum neque ipsi, neque ullus alius impetum Saracenorum cohibere posset, titulum potius, quam munus illius militiae gesserunt, & postea securius, solutiusque vivere coeperunt.

Jacobus de Molay alius Jacobus Mola, ultimus Magnus Magister Ordinis qui multorum scelerum accusatus, & vitae existimationisque jacturam fecit, fuitque de eo, & sociis fratre Delphini Principe Viennensium, Hugone Peraldo, & quodam Theoduris regis praefecto, cujus nomen a nemine Historicorum commemoratur, assensu Pont. Clem. V. judicium habitum, & lata in eos severissima Sententia, decretum, ut ob aversos a Deo, religioneque animos, foeda in regem nempe, & rempublicam admitta crimina poenas luerent.

Alli annum supplicii hujus Magistri, deletique Ordinis numerant MCCCXII, cum his consentiunt Jo. Thrithemius, Chron. Spanheim Anno 1307. Inter recentiores Petavius vir in consiciendis temporum rationibus accuratissimus. Grantzius Anno 1309. Bucholcerus Anno 1312 alii alios Annos adsignant.

De evocatione ad tribunal divinum facta a Magno Magistro, ut Theodorus Engelhusius refert Philippi Regis, & Clementia Pont. eos eo Anno sanctos fatis fuisse, res veritati minus conformis est, nam Philippus Pulcher Anno 1314 a vita migravit, quo anno tamen Clem. P. fatis cessit.

II

1707. 17

PROCESSUS CONTRA TEMPLA:
RIOS IN REGNO ANGLIAE, ANNO
DOMINI MCCCIX. Ex Cod. M. S. Bibl.
Bodl. T. 8.

ROBERTUS permissione Divina Cantuariensis Archi-Episcopus, totius Angliae primas, Venerabilibus Fratribus R. Dei gratia London H. Winton. S. Sarum, J. Lincoln. J. Ciceshren R. Hereforden. W. Wigorn. W. Conventren & Lichfelden. J. Laudaven. W. Exovien. R. Elen. J. Norwicen. T. Roffen. D. Meneven. L. Assaven. Episcopis; ac venerabilibus viris Dominis J. Bathon. & Vellen. & Amario Bangoren, electis, confirmatis, nostrae Cantuarien. Ecclesiae & nostris Suffraganeis, salutem, & fraternam in Domino caritatem. Noverit vestra fraternitas, nos Litteras Apostolicas non cancellatas, non abolitas, nec in aliqua sui parte, ut prima parte apparuit, viciatas, Bulla vero plumbea pendente, bullatas recepisse, tenorem qui sequitur, continentes.

Clemens Episcopus, servus servorum Dei, venerabilibus Fratribus Archi-Episcopo Cantuar. & ejus suffraganeis salutem, & Apostolicam Benedictionem. Faciens misericordiam cum servo suo, Dei Filius Dominus Jesus Christus, ad hoc nos voluit in specula eminenti Apostolatus assumi, ut gerentes, licet immeriti, Vices ejus in terris, in cunctis nostris actibus, & processibus ipsius vestigia, quantum petitur (poterit) humana fragilitas, imitemur. Sane dudum circa nostrae promotionis ad apicem summi Pontificatus initium, antequam *Lugdun.* (Lugdunum) ubi recepimus nostrae Coronationis insignia, veniremus; & post etiam, tam ibi, quam alibi secreta quorundam nobis insinuatio intimavit, quod Magister Praeceptores, & alii Fratres Ordinis Militiae Templi Jerosolymitani,

& etiam ipse Ordo, qui ad defensionem Patrimonii ejusdem Domini nostri Jesu Christi fuerant in trans marinis partibus deputati, contra ipsum Dominum in scelus Apostasias nefandum, detestabile (deest.) Idolatriae vicium, execrabile facinus Sodomorum, & haereses varias erant lapsi: Quia vero non erant veri similia, nec credibile videbatur, quod viri tam Religiosi, qui praecipue, pro Christi Nomine, suum saepe sanguinem effunderent, ac personas suas mortis periculis frequenter exponere credebantur, quique multa, & magna, quam in divinis officis, quam in jejuniis, & aliis observantiis, devotionis signa frequentius praetendebant, suae sic essent salutis immemores, quod talia perpetrarent, hujusmodi insinuationi & delationi ejusdem Domini nostri exemplis, & Canonice *Doctrinae Scripturarum* (Scripturae Doctrinis) edocti, aurem *solimus* (voluimus) inclinare.

Deinde vero Carissimus in Christo Filius (noster) Philippus Rex Francorum illustris, cui eadem facinora fuerant intimata (nunciata) non typo avaritiae cum de bonis Templariorum nihil sibi vendicare vel appropriare intendat, imo ea per deputandos a nobis generaliter, & per praelatos Regni Franciae specialiter in suis Dioecesis administranda (nobis & Ecclesiae per deputandos a nobis administranda gubernanda, conservanda & custodienda libenter ac devote) in Regno suo dimisit manum suam, & inde totaliter smovendo, sed fidei Orthodoxae ser-vore, suorum progenitorum clara vestigia sequens, accensus, de praemissis quantum licite (licere) potuit, se informans, ad instruendum, & informandum nos super his, multas, & magnas nobis informationes, per suos Nuncios & litteras destinavit. Infamia vero, contra Templarios ipsos incre-bescente validius super sceleribus ante dictis, & quia (etiam) quidam milites ejusdem Ordinis magnae Nobilitatis, & qui non (nec) levis, opiale-

nis in dicto Ordine habebatur, coram nobis se-
 cretus juratus, deposuit; quod in receptione Fra-
 trum præfati Ordinis, hæc consuetudo, vel ve-
 rius corruptela servatur, quod (ad) recipientis,
 vel ab eo deputati, suggestionem, qui recipitur,
 (Jesum) Christum negat, & super Crucem sibi
 offensam spuit, in Vituperium Crucifixi, & que-
 dam alia *facinus* (deest) recipientis, & receptus que-
 licita non sunt, nec humane conveniunt hono-
 rati, prout ipse tunc confessus extitit, coram
 nobis, vitare nequivimus, urgente nos ad id offi-
 cii nostri debito, quia tot & tantis clamoribus
 accomodaremus auditum. Sed cum demum fama
 publica deferente, ac clamorosa insinuatione dicti
 Regis; nec non & Ducum, Comitum, & Baro-
 num, ac aliorum nobilium, Cleri quoque, ac po-
 puli dicti Regni Francie ad nostram, *tam* (deest)
 propter hoc, quam (tam) per se, quam per pro-
 curatores, & Syndicos, præsentiam venientium,
 dolentes referimus, ad nostram audientiam perve-
 nisset, quod Magister Præceptores, & alii Fratres
 dicti Ordinis & ipse Ordo præfatus (præfatis)
 & pluribus aliis erant criminibus irretiti, & præ-
 missa per multas Confessiones, attestaciones, & de-
 positiones præfati Magistri, & plurium Præcep-
 torum & fratrum Ordinis prælibati coram multis
 Praelatis, & hæreticæ pravitatis inquisitori in
 Regno Francie factas, habitas, & receptas, etiam
 (&) in publicam Scripturam, redactas, nobisque
 ac fratribus nostris ostensas, probari (probata) quo-
 dammodo viderentur; ac *niebilominus* (nominis)
 fama & clamores prædicti in tantum invaluisse,
 & etiam ascendisse, tam contra ipsum Ordinem,
 quam contra personas singulares ejusdem *quod* (non)
 sine gravi scandalo præteriri non poterat, (pote-
 rat) nec absque imminenti periculo tolerari. Nos
 illius, cuius Vices, licet immeriti in terris gerimus,
 vestigiis inhaerentes, ad inquirendum de
 prædictis, ratione prævia duximus procedendum;

multaque; de Præceptoribus, (præsentibus) Præbyteris, Militibus & aliis Fratribus dicti Ordinis reputationis non modicæ, in nostra præsentia constitutos præfatis ab eis juramento, quod super præmissis meram & plenam nobis dicerent veritatem, super præfatis, (præmissis) interrogavimus & examinavimus usque ad numerum septuaginta duorum; multisque; & fratribus nostris nobis assistentibus diligenterque (deest) eorum (que) eos Confessiones per publicas manus in authenticam scripturam redactas illico in nostra, & dictorum fratrum nostrorum præsentia; ac deinde interposito aliquorum dierum spatio in consistorio (publico) legi fecimus, coram ipsis, & illos in suo vulgari cullibet eorum exponi, qui perseverantes in illis, eas expresse, & sponta, prout veritatis fuerant, approbarunt.

Postquam; cum Magistro & Præceptoribus præcipuis præfati Ordinis Intendentes super præmissis inquiri (inquirentes) per nos ipsos, (ipsum) Magistrum, & fratres terre ultra maris, Normanniæ Aquitanniæ, & Pictaviæ, Præceptores majores nobis Fflavis (Pictavia) existentibus mandavimus præfari (præsentari) sed quoniam quidam ex eis sic infirmabantur tunc temporis, quod Equitare (impetrare vel itinerare) non poterant, nec ad nostram præsentiam quoquomodo adduci; nos cum eis scire volentes, de præmissis omnibus veritatem, & an vera essent, quæ continebantur in eorum Confessionibus, & depositionibus, quæ coram Inquirentibus hæreticæ pravitatis in Regno Franciæ, præsentibus quibusdam Notariis publicis, & multis aliis bonis Viris, dicebantur fecisse nobis & Fratribus nostris, per ipsum (deest) Inquirentem, sub manibus publicis, exhibitis & ostentis delectis Filiiis nostris Berenorio (Bernardo) titulo sanctorum Nerei, Achillei & Stephano, titulo S. Ciriaci in terminis Præbyteris, ac Pandolpho S. Angeli Diacono Cardinali (Cardinalibus)

de quorum providentia (prudencia) experientia (deest) & fidelitate indubitata fiduciam obtinemus, commisimus, & mandavimus, ut ipsi pro praefatis (cum praefato) Magistro & Praeceptoribus inquirerent, tam contra ipsos & singulares alias personas (ipsos & alios singulares) dicti Ordinis generaliter, quam contra Ordinem ipsum, super praemissis, cum diligentia veritatem, & quid quid super hiis invenirent, (praemissis his invenirent) nobis referret, ad eorum confessiones, & depositiones per manus publicam inscriptis redactas, nostro Apostolatus referre, (deferre) ac praesentare jurerent, (curarent) eidem Magistro & Fratribus (ac Praeceptoribus) absolutionis beneficium a Sententiae (Sententia) excommunicationis, quam pro praemissis, si vera essent, (etiam) incurrerent, (incurrerent) si absolutionem humiliter & devoto peterent, eas debebant, juxta formam Ecclesiae impensuri: qui Cardinales ad ipsos Magistrum, & praecipuos personaliter accedentes, & (eis) sui adventus causam exposuerunt. Et quoniam (tam) Personae (quam res) ipsorum & aliorum Templariorum in Regno Franciae consistentium, nobis traditae fuerant, (in manibus nostris erant) quod libere absque metu cujusquam, plena, & pure super praemissis omnibus ipsis Cardinalibus dicerent Veritatem, eis auctoritate Apostolica injunxerunt. Qui Magister, & Praeceptores Franciae terrae (deest) ultramarinae, Normanniae, Aquitaniae, & Pictaviae coram ipsis tribus Cardinalibus, & praesentibus quatuor Tabellionibus publicis & multis aliis bonis Viris ad S. Dei Evangelia, ab eis corporaliter tacta, praescripto juramento, quod super praemissis omnibus veram, & plene dicerent veritatem, coram ipsis singulariter libere, ac sponte, absque coactione qualibet & terrore deposuerunt, (depositi sunt) & confessi fuerunt, inter cetera, Christi abnegationem, & spultionem super Crucem, cum in Ordine Templi recepti fuerant. Et quidem ex eis, sub eadem forma, sicut cum abnegatione

putatione Christi, & spuatione super Crucem, Fratres multos recepisse, sunt etiam (deest) quidam ex eis, quaedam alia horribilia, & inhonesta confessi, quae ut eorum ad praesens parcamus verecundiae, subticemus.

Dixerunt praeterea, & confessi fuerunt, esse vera quae in eorum confessionibus, & depositionibus continentur, quas dudum fecerant coram Inquisitore haereticae pravitatis, quae confessiones, & depositiones dictorum Magistri & Praeceptorum, in Scripturam publicam per quatuor Tabelliones publicos redactae, ipsorum Magistri & Praeceptorum, & quorundam aliorum bonorum Virorum praesentis, ac deinde interposito aliquorum dierum spatio, coram ipsis eisdem lectae fuerant, de mandato & in praesentia Cardinalium praedictorum, & suo vulgari expositae cullibet eorum. Qui perseverantes in illis eas expresse & sponte, prout recitatae fuerant, approbavit, (& probarunt) Et post confessiones & depositiones huiusmodi, ab ipsis Cardinalibus ab excommunicatione (excommunicatione) quam (pro) praemissis incurrerunt, absolutionem, sexis genibus, manibusque complexis, (complexis) humiliter ac devote & cum lacrimarum effusione non modica petierunt. Ipsi vero Cardinales, quia Ecclesia non claudit gremium redeunti, ab eisdem Magistro, & Praeceptoribus haeresei abjurata, expresse ipsis secundum formam Ecclesiae auctoritate nostra absolutionis beneficium impenderunt, ac deinde ad nostram praesentiam redeuntes confessiones, & depositiones praedictorum Magistri & Praeceptorum in scripturam publicam, per manus publicas, ut dictum est, redactas, nobis praesentaverunt, & quae cum dictis Magistro & Praeceptoribus fecerant, retulerunt.

Ex quibus confessionibus, & depositionibus ad relationem inventissimum saepe factum Magistrum, & Fratres, in praemissis, & circa praemissa, (deest) licet quaedam ex eis in pluribus, & alios in pauciori-

bus graviter deliquisse. Verum, quia in universis Mundi partibus, per quas idem Ordo diffunditur, ac Fratres degunt ipsius, super his non possumus inquirere per nos ipsos a) Fraternitati vestrae. De fratrum nostrorum Consilio, per Apostolica scripta mandamus quatenus vos, & quilibet vestrum, vir, in suis Civitate & Dioecesi, una cum venerabilibus Fratribus nostris, Patriarcha Jerosolymitano, ac Archi-Episcopo Ebor. Lincolnens. Ciceriensi. & Aurelianens. Episcopis, & dilectis filiis de Lagniato Parisien. Disc. & S. Germani de Pratis juxta Parisios, Monasteriorum Abbatibus, ac Magistro Sicardo, de Vauro, Canonico Narbonensi Capellano nostro, nostrique Palatii auditore caeterum, & Guidoni de Wychio, Rectori Ecclesiae de Beza Lond. Dioec. vel octo, septem, sex, quinque, quatuor, tribus, duobus, aut uno ex ipsis, quos vobis in hac parte propter Negotii magnitudinem, duximus adjungendos, vocatis per publicum citationis edictum, per vos, & ipsos adjunctos, vel eorum aliquos, seu aliquem, in locis, de quibus nobis, & eis videbitur faciendum, qui fuerint evocandi contra singulares personas, & Fratres dicti Ordinis in Civitatibus, & Dioecesibus vestris degentes, etiam si aliunde venerint, vel illuc adducti forsitan extiterint, super articulis, quos vobis sub Bulla nostra inclusos transmittimus, & super aliis de quibus prudentiae vestrae videbitur expedire, veritatem, cum diligentia inquiratis.

Volumus insuper, quod Inquisitione, seu Inquisitionibus hujusmodi factis, per Provinciale Consilium, contra ipsas singulares personas & fratres, qui in eadem Provincia, seu pro eis super his de quibus contra eos inquisitum fuerit, absolutoria, seu condemnatoria sententis, juxta juris exigen-

a) Quae praecedunt ad omnes equaliter expedita fuisse videntur, quae autem sequuntur personis accommodata sunt & locis.

tiam proferatur, Inquirentore nihilominus, seu Inquirentibus ejusdem pravitate hereticæ in ipsa Provincia, per sedem Apostolicam, deputatis, ad dictas Inquirentiones, quæ ad hujusmodi prolationem sententiæ admitti, si ad eas vobiscum voluerint interesse: Proviso, quod de inquirendo, vel sententiando contra prædictum Ordinem, & contra magnum Præceptorem dicti Ordinis, in Regno Angliæ constitutum, contra quos per certas personas inquireri mandavimus, vos introumittere nullatenus præsumatis. Data Pictavis secundo Id. Augusti, Pontificatus nostri Anno tertio.

Nos igitur præscriptas Apostolicas litteras, ad vestrae fraternitatis Notitiam perducimus, ut vos obrenta copia earundem, juxta formam mandati Apostolici, id quod ad vestram sollicitudinem in hac parte pertinet, impleatis: articulos autem quos clausos, sub vera Bulla, recepimus, & fraternitati vestrae, sub sigillo nostro reclusos, per vos aperiendo transmittimus, postquam copiam receperitis & habueritis eorundem, sub sigillo vestro reclusos, bajulo præsentium retradatis; & sic caute ipsorum Articulorum copiam assumere, & assumptum custodire curetis, quod lidem Articuli antea minima revelentur, quoniam super ipsis oportet vos inquirere veritatem, in signum autem receptionis præmissorum, vos venerabiles fratres, ad quos præsentis litteræ pervenirent, vestra sigilla præsentibus appendatis. Datum apud Wyngham X. Cal. Oct. Anno Domini MCCXC. Consecrationis nostræ XVI.

Item loco, die, & hora prædictis, in præsentia prædictorum dominorum, & coram nobis Notariis memoratis, exhibiti fuerunt Articuli, sub Apostolica Bulla inclusi, & coram nobis aperti, continentia infra scriptæ.

Isti sunt Articuli, super quibus inquiretur contra Fratres Ordinis Militiæ Templi, tamquam

contra singulares multipliciter infirmatos, & vehementer suspectos, super contentis in eisdem Articulis & maximo contra eos, scandalo super his existente" (contra Ordinem salutis Templi, quorum mentio in superiore Bulla Clementis V. Papae facta.)

Articuli contra singulares Personas, (deest haec Rubrica.)

Primo: quod licet afferrent sacre Ordinem fuisse institutum, & a sede Apostolica approbatum, tamen in receptione fratrum & hi Ordinis, & quandoque post servabantur, & fecerant ab ipsis fratribus quae sequuntur.

Imo. videlicet, quod quilibet in receptione sua, & quandoque post, & (vel) quam cito ad hoc (hoc) commoditatem recipere habere poterat, abnegabat (poterat, abnegabat,) Christum, vel Jesum (deest) vel aliquando crucifixum, vel (&) quandoque Jesum & quandoque Deum, & quandoque beatam Virginem, & aliquando (quandoque) omnes Sanctos, (& Sanctas) Dei, insati, seu peccati per eos, qui ipsos (inductus seu monitus per illos qui eum) recipiebant.

2do: Item quod communiter Fratres hoc faciebant.

3tio: Item quod major Pars eorum (deest.)

4to: Item quod (etiam) post ipsam receptionem aliquando (deest apud Leibnitium.)

5to: Item quod Receptores dicebant, & dogmatisabant illis, qui recipiebantur, Christum non esse verum DEUM; vel quandoque JESUM, vel quandoque Crucifixum.

6to: Quod dicebant illis, quos recipiebant, ipsum esse (fuisse) falsum Prophetam.

7mo: Item, quod dicebant ipsum non fuisse passum pro redemptione humani generis; nec crucifixum, sed pro sceleribus suis.

870: Item, quod nec Receptores, nec Recepti habebant (habebant) spem habendae per ipsum (Iesum) saluationis & hoc dicebant illis, quos recipiebant vel a quipollens, vel simile.

960: Item, quod faciebant illos quos recipiebant, spuers super Crucem, sive super signum, vel sculpturam Crucis, & imaginem Christi licet (interdum) qui recipiebantur at interdum (emanet) spuerunt juxta.

10. Item, quod ipsam Crucem pedibus conculcari faciebant, (quandoque mandabant)

11. Item, quod eandem Crucem ipsi fratres (recepti) aliquando conculcabant.

12. Item, quod mingebant (& conculcabant) interdum, & alios mingere faciebant, super ipsam Crucem, & hoc fecerunt, aliquoties in die Veneris Sancta.

13. Item, quod nonnulli eorum ipsa die, vel alias (alia) septimane sanctae, pro conculcatione (calcatione) & mingitione praedictis conueverunt conuenire.

14. Item, quod adorabant quendam Cattum sibi in ipsa Congregatione apparentem. (quandoque)

15. Item, quod haec faciebant in vituperium Christi & Fidei Orthodoxae.

16. Item quod non credebant Sacramentum Altaris,

17. Item, quod aliqui ex eis.

18. Item, quod major pars,

19. Item, quod nec alias Sacramenta Ecclesiae. (haec Receptores eorum sibi injungebant.)

20. Item, quod Sacerdotes Ordinis, verba, per quae conficitur Corpus Christi, non dicebant in Canone missae.

21. Item, quod aliqui ex eis.

22. Item quod major pars.

*) 23. Item, quod recipientes ipsos hoc injungebant iisdem.

*) Art. 20-23 desunt apud Leibnitium & de Fly.

24. Item, quod credebant, & sic dicebatur eis, quod Magnus Magister Ordinis, (deest) poterat eos absolvere a peccatis suis (deest)
25. Item, quod Visitator.
26. Item, quod Praeceptores, quorum multi erant Layci.
27. Item, quod hoc faciebant defacto,
28. Item, quod aliqui eorum.
29. Item, quod Magnus Magister (Ordinis praedicti) haec fuit de se confessus, etiam antequam esset captus, in praesentia Magnarum Personarum.
30. Item, quod in receptione Fratrum dicti Ordinis (vel circa) Recipienti, interdum, & receptus aliquando deosculabantur se in ore, in umbilico seu ventre nudo, & in ano, seu spina dorsi.
31. Item, quod (deest) aliquando in umbilico.
32. Item, quod aliquando in *spina dorsi*, (in fine spinas dorsi)
33. Item quod aliquando in virga vitill.
34. Item, quod in ipsa (deest) receptione (sua) faciebant illos, quos recipiebant jurare, quod Ordinem non exirent.
35. Item quod habebant eos statim pro professo.
36. Item, quod receptiones fratrum suorum (ipsas) clandestine fiebant.
37. Item, quod nullis praesentibus nisi fratribus praedicti Ordinis.
38. Item, quod propter hoc contra fratres dicti Ordinis, (dictum Ordinem) vehemens suspicio a longis temporibus laboravit.
39. Item, quod communiter habebatur.
40. Item, quod Fratribus, quos recipiebant, dicebant, quod ad (de) invicem poterant (unus cum alio) commisceri. (carnaliter)
41. Item, quod hoc erat ipsis facere licitum.
42. Item, quod hoc debeant (debeant) facere & pati ad invicem.

43. Item, quod hoc facere non erit eis peccatum
44. Item, quod hoc faciebant ipsi vel plures eorum.
45. Item, quod aliqui eorum.
46. Item quod ipsi fratres (deest) per singulas Provincias habent (habebant) Idola, (videlicet) capita, quorum aliqua habebant tres facies, & aliqua (alia) unam & aliqua habebant Cranium humanum.
47. Item, quod illi Idola, vel illud Idolum adorabant, & specialiter in eorum magnis Capitulis, & Congregationibus.
48. Item, quod venerabantur.
49. Item quod ut Deum.
50. Item, quod ut Salvatorem suum.
51. Item, quod aliqui eorum.
52. Item, quod major pars (illorum, qui erant in Capitulis.)
53. Item, quod dicebant, quod illud Caput, poterat eos salvare.
54. Item, quod divites facere.
55. Item, quod omnes divitias Ordinis dabat eis.
56. Item, quod terram germinare faciebat.
57. Item, quod faciebat Arborea florescere. *)
58. Item, quod aliquod Caput dictorum Idolorum cingebant, seu tangebant, cordulis, quibus se ipsos cingebant circa camisiam, vel carnem.
59. Item, quod in sui receptione singulis Confratribus (Fratribus) praedictae Cordulae tradebantur, vel alias longitudinis earum.
60. Item, quod Veneratione (in Venerationem) Idoli hoc faciebant.
61. Item, quod injungebatur eis, ut praedictis Cordulis (ut praemittitur) se cingerent, & quod continuo portarent (& haec faciebant etiam de nocte.)

*) Articuli 56. sicut apud 48 Pny pro 57. & hic videlicet pro 56.

62. Item, quod communiter Fratres praedicti Ordinis modis praedictis recipiebantur.
63. Item, quod hoc faciebant & devote, *)
64. Item, quod ubique.
65. Item, quod pro maiori parte.
66. Item, quod qui nolebant praedicta in sui receptione vel post, facere, interficiebantur, vel carceri mancipabantur.
67. Item, quod aliqui (ex eis)
68. Item, quod maior pars.
69. Item, quod injungebatur eis per Sacramentum ne praedicta (non) revelarent.
70. Item, quod sub poena mortis, vel carceris.
71. Item, quod neque modum receptionis eorum revelarent.
72. Item, quod nec de praedictis inter se loqui audebant.
73. Item, quod si qui reperiebantur revelare (capiebantur quod revelarent) morte vel carcere affligebantur.
74. Item quod injungebatur eis, quod non confiterentur aliquibus, nisi fratribus dicti Ordinis.
75. Item, quod fratres dicti Ordinis scientes dictos errores corrigere neglexerint.
76. Item, quod S. Matri Ecclesiae nunciare neglexerunt.
77. Item, quod non recesserunt ab observantia praedictorum errorum, & communione dictorum fratrum, licet facultatem habuissent, recedendi & praedicta faciendi.
78. Item quod praedicta fiebant, & servabantur ultra mare in locis, in quibus Magister Generalis & conventus dicti Ordinis pro tempore sunt morati.
79. Item, quod aliquando praedicta abnegatis

*) Art. 63 de est apud du Puy sed videtur tantum corrupta esse clausula Art. 61.

Christi sebat, in praesentia Magistri, & conventus praedictorum.

80. Item, quod praedicta sebant, & servabantur in Cypro,

81. Item, quod similiter citra mare, in omnibus Regnis, & locis aliis, quibus sebant receptiones Fratrum praedictorum.

82. Item, quod praedicta observabantur in toto Ordine generaliter, & communiter.

83. Item, quod ex observantia generali, & longa.

84. Item, quod de consuetudine antiqua.

85. Item, quod ex statuto Ordinis praedicti.

86. Item, quod praedictae observantiae, consuetudines, ordinationes, & statuta in toto Ordine, ultra mare, & citra mare sebant, & observabantur.

87. Item, quod praedicta erant de punctis Ordinis introductis per errores eorum post Approbationem sedis Apostolicae.

88. Item, quod receptiones Fratrum dicti Ordinis sebant communiter modis praedictis in toto Ordine supradicto.

89. Item, quod Magister Generalis dicti Ordinis praedicta sic servari, & fieri injungebat.

90. Item, quod Visitatores.

91. Item, quod Praeceptores.

92. Item, quod alii Majores dicti Ordinis.

93. Item, quod ipsimet observabant praedicta hic, & dogmatizabant fieri & servari.

94. Item, quod aliqui eorum.

95. Item, quod alium modum recipiendi in dicto Ordine Fratres non servabant.

96. Item, quod non est memoria alicujus de Ordine qui vivat, quod suis temporibus modus alius observatus fuerit.

97. Item, quod praedictum receptionis modum & supradicta alia non servantes, & servare nolentes, Magister Generalis, Visitatores, Praeceptores, & alii Magistri dicti Ordinis, in hoc po-

testatem habentes graviter puniebant, quando querela deferabatur ad eos.

98. Item quod Elemosynæ in dicto Ordine non fiebant ut debebant, nec Hospitalitas servabatur.

99. Item, quod non reputabatur peccatum in dicto Ordine per fas, & nefas Jura acquirere aliens.

100. Item, quod *Fratres jurabant*, (juramentum præstabatur ab eis) augmentum, & utilitatem (quæstum dicti) Ordinis, quibus (cunque) modis possent, per fas, & nefas procurare.

101. Item, quod non reputabant hoc (deest) peccatum (propter hoc dejerare)

102. Item, quod clam consueverunt tenere sua Capitula,

103. Item, quod clam se in primo somno, vel prima vigilia noctis.

104. Item, quod clam, quis expulsa tota alia familia, de domo & clausulis domus; ut omnes de familia illis noctibus, quibus tenent capitula, jaceant extra.

105. Item quod clam, quis sic se includunt ad tenendum capitulum; ut omnes januas Domus & Ecclesie, in quibus tenent capitulum, firmant adeo firmiter, quod nullus sit, vel esse possit, accessus ad eos, vel juxta; ut possit quicumque videre vel audire de factis aut dictis ipsorum.

106. Item, quod clam adeo quod scilicet (forte scirent) ponere excubiam supra tectum Domus vel Ecclesie, in quibus tenent capitulum ad providendum, ne quis locum, in quo tenent capitulum appropinquet.

107. Item, quod similem clandestinitatem observant, & observare consueverunt ut plurimum in recipiendo fratres.

108. Item, quod error hic viget, & viguit, quod ipsi tenent, & tenuerunt retroactis temporibus quod Magnus Magister possit absolvere fratres Ordinis a peccatis eorum.

109. Item major error viget, & viguit, quod ipsi tenent, & tenuerunt retroactis temporibus quod Magnus Magister possit absolvere Fratres Ordinis a peccatis etiam non confessis, quae confiteri, propter aliquam erubescensiam, aut timorem poenitentiae injungendae, vel infligendae omiserunt.

110. Item, quod Magnus Magister hos praedictos errores confessus est, ante captionem sponte coram fide dignis clericis, & laicis.

111. Item quod praesentibus Majoribus Praeceptoribus sui Ordinis.

112. Item, quod praedictos errores tenent, & tenuerunt, ne dum haec opinantes & tenentes de Magno Magistro, sed de caeteris Praeceptoribus & Primatibus Ordinis, Visitatoribus maxime.

113. Item, quod quidquid Magnus Magister maxime cum conventu suo faciebat, ordinabat, aut statuebat, totus Ordo tenere, & observare habebat & etiam observabat.

114. Item quod haec potestas sibi competebat, & in eo resederat ab antiquo.

115. Item, quod tanto tempore duraverunt supra dicti pravi modi & errores, quod Ordo in personis potuit renovari semel, bis, vel pluries tempore introductorum seu observatorum praedictorum errorum.

116. Item, quod omnes vel quasi duae partes Ordinis, scientes dictos errores, corrigere neglexerunt.

117. Item, quod Sanctae Matri Ecclesiae nunciare neglexerunt.

118. Item, quod non recesserunt ab observantia praedictorum errorum, licet facultatem habuissent recedendi & praedicta faciendi.

119. Item, quod multi Fratres, de dicto Ordine propter foeditates, & errores ejusdem Ordinis exierunt, nonnulli ad Religionem aliam transeuntes, & nonnulli in seculo remanentes.

120. Item, quod propter praedicta, & singula grandia scandala contra dictum Ordinem sunt ex-

orta in cordibus sublimium personarum, etiam Regum, & Principum, & fere totius populi Christiani generata.

121. Item, quod praedicta omnia & singula sunt nota, & manifesta inter fratres dicti Ordinis.

122. Item, quod de his est vox publica, opinio communis, & fama, tam inter fratres dicti Ordinis, quam extra.

123. Item, quod de majori parte praedictorum.

124. Item, quod de aliquibus.

125. Item, quod dicti Fratres in magna multitudine praedicta confessi fuerunt, tam in iudicio, quam extra, & coram solemnibus personis, & in pluribus locis, etiam publicis. *)

126. Item, quod multi (nonnulli) fratres dicti Ordinis tam milites, quam sacerdotes, prae (deest) illi etiam, in Praesentia Domini nostri Papae, & Dominorum Cardinalium, fuerunt praedicta, vel majorem partem dictorum errorum confessi.

127. Item, quod per juramenta sua praesita ab eisdem.

128. Item, quod etiam in pleno Consistorio (recognoverunt praedicta.)

129. Inquiratur autem a singulis Fratribus vel Receptoribus eorum: de locis, in quibus fuerunt recepti; de temporibus receptionum suarum, & de edificantibus in receptionibus suis, & de modis receptionum suarum.

130. Item, si sciunt vel audiverunt, quando & a quibus dicti errores coeperunt, & a quo habuerunt ortum, & qua de Causa; & de circumstantiis & praedicta contingentibus omnibus de quibus videbitur expedire.

*) Art. iste apud dñ Puy sic legitur: Item quod Magister Magister Ordinis, Visitator & Magister Praeceptor Cypri, Normanniae, Picaviae & quam plures alii Praeceptores & nonnulli alii fratres dicti Ordinis praemissa confessi fuerunt &c. ut supra.

*) Tres seqq. Art. desunt apud dñ Puy.

131. Item, Inquiratur a singulis Fratribus si sciunt ubi sunt dicta capita, vel Idola, vel aliquod eorum & qualiter deportabantur, & custodiebantur, & per quos.

Super sequentibus XXIX Articulis Templarii in Anglia peculiariter examinabantur, quorum XXIV. illis, qui Bullas Pontificias adnexi erant, per Episcopos Londinensem, & Ciceriensem, postremi V. per alios adjecti sunt.

Item memorandum, quod in Ecclesia S. Martini de Ludgate, Londoniae, IV. Cal. Februarii Anno Domini MCCCX. (idest 29. Januar. 1311. Nilo novo) Episcopus & Inquisitores praedicti proposuerunt & exhibuerunt XXIV. novos Articulos super quibus repetitae & examinatae fuerunt singulares Personae Templariorum.

132. Interrogentur, an super abnegatione Christi, spuitione super crucem, sodomis vel idololatriis, seu aliis articulis eisdem impositis, & sub Bulla missis aliquid sciant?

133. Item interrogetur quilibet, an credat, quod omnes & singuli Fratres recepti in Anglia, seu magno Praeceptori Angliae mediate, vel immediate subjecti, sunt boni homines, & fide digni: & tales qui timore Magni Praeceptoris vel Ordinis vel alicujus odio, vel gratia vel alia quacumque causa non deviant a veritate? Item an vult stare eorum testimoniis, ac si de sua receptione singulariter deposuissent.

134. Item an sit ita eadem consuetudo, itemque modus recipiendi in Anglia, quod quicumque sciens modum recipiendi alicujus, seu aliquorum fratrum sciat modum, per quem recepti sunt omnes illi, & singuli ipsorum?

135. Item, an sit ita eadem consuetudo, idemque modus recipiendi Fratres ubique? & quod quicumque sciens modum recipiendi qui servatur in Anglia, sciat illum qui servatur in aliis locis, & ubique, & e converso?

136. Item, an omnes Magni Praeceptores Ordinis, & specialiter Magnus Praeceptor Angliae observantias suas recipiebant a Magno Magistro, & omnes & singuli Fratres Ordinis Templi in Anglia constituti illis servabant, & per illum modum, per quem per Magnum Magistrum, & Visitatores praedictos, & per alios fratres in Cypro, & in Italia & in aliis Regnis, Provinciis, & Praeceptoribus servabantur.

137. Item, quod an praedicti fratres in Anglia & alibi recepti in praesenti Inquisitione, per eos, ad quos spectabat, ubique per juramenta propria requisiti, super observantiis praedictis ipsas non celaverunt; sed eas absque in judicio sponte confessi sunt.

138. Item, interrogetur quilibet, an velit stare spontaneis confessionibus, & depositionibus eorundem?

139. Item, an praedictae observantiae per Magnum Praeceptorem Franciae, vel Visitatorem Ordinis Magno Praeceptori Angliae seu Deputatis ab eo, in capitulo celebrato in Regno Franciae communiter tradebantur?

140. Item, an quando Fratres faciebant capitulum pulsaretur campana vel aliud signum, ad convocandum praedictum capitulum, & an ipse, & omnes alii & singuli Fratres nullo excepto tenerentur ad capitulum convenire, & convenirent?

141. Item, an ipse interfuerit in aliquo capitulo, & fecerit ea quae alii communiter faciebant.

142. Item, an sciat, vel credit, omnia & singula, quae fiebant in eorum capitulis tam in receptionibus Fratrum, quam in absolutionibus & in quibuscunque aliis essent bona, & licita, & bene, & licite fierent; vel an fierent sibi aliqua erronea, illicita, haeretica, vel vitiosa?

143. Item, an ea quae fiebant circa praemissas receptiones, & absolutiones, fierent in capitulo,

vel ex statuto vel consuetudine & approbatione Ordinis, & omnium & singulorum fratrum ?

144. Item, an credit, quod praedictae absolutiones haberent talem efficaciam, qualem sonabant ?

145. Item, an ea, quae continentur in libro de confessione & absolutione, & de aliis, sint vera, & per fratres communiter approbata; & an ipse & alii ita servaverint, & per quem modum illa servabant ?

146. Item, an ipse, & alii omnes & singuli crederent, & dicerent, quod Magnus Praeceptor, & alii possent relaxare poenitentias a Sacerdotibus pro peccatis injunctas.

147. Item, an ipse, & omnes alii & singuli crederent, quod Magnus Praeceptor & Visitator, vel alii Praeceptores Laici possent absolvere aliquem Laicum excommunicatum, ex eo quod injecerat manus voluntas in aliquam Fratrem, vel Laicum servientem ipsorum.

148. Item, an ipse, & omnes alii & singuli crederent, quod aliquis Fratrum ipsorum posset absolvere a Peccato perjurii, quemlibet servientem Laicum, quando veniebat ad Disciplinam in aula, & Frater serviens flagellabat eum, *In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.*

149. Item, an ipse crederet, & an omnes & alii & singuli crederent quod absolutio facta per Magnum Magistrum vel Visitatorem vel Praeceptorem Laicos, de aliis peccatis mortalibus (simonia & violenta manuum injectione in clericum exceptis) sibi, & aliis sufficeret absque alia confessione vel absolutione ?

150. Item, an crederent communiter, & ita diceretur inter Fratres, quod ipse, seu Majores, vel Sacerdotes eorum poterant absolvere Fratres, & homines suos a sententiis excommunicationis in eolatis auctoritate ordinaria vel delegata ?

151. Item, quod Frater Jacobus de Molay nunc Magnus Magister, & Frater Hugo de Perout gra-

ralis Visitator Ordinis, vifitarunt in Anglia, & tenuerunt fuper obfervantiis fuis ?

152. Item, an praedicti Magifter, & Visitator, & alii Fratres in Francia, & in aliis Regnis conftituti obfervaverunt obfervantias, in Articulis fub Apoftolica Bulla miffis contentas; & fe, & fingulos Fratres ipfas obfervaturos in iudicio confeffi funt ?

153. Item, an communis fufpicio populi fuerit, & fit contra omnes & fingulos, & eorum profefionem, & modum recipiendi clandestinam ?

154. Item, an praedicta fufpicio fit fuper his, quae continentur in articulis fub Bulla miffis, et fuper dictis ?

155. Item, an omnia & fingula praedicta funt in Anglia & alibi ideo manifefta, & notoria, quod non poffint ulla tergiverfatione celari ?

156. Interrogetur quilibet quot Fratres viderit recipi ?

157. Item, quot Fratres in Anglia in Cantuarienfi Provincia novit ?

158. Item, an receptio omnium & fingulorum, quos vidit recipi, fuerit facta eo modo, quo ipfe depofuit ?

159. Item, an ea quae ipfe depofuit, fuerint fervata per Ordinem, per ipfos quos novit, & circa ipfos omnes & fingulos.

160. Item, quare clandestine fepeliuntur Fratres defuncti.

Super fequentibus VI. Articulis in quoriam Codice Bibliotheca Vaticanae repertis per quendam Italiae Epifcopos convillas fuiffe Templarios tradit Abraham Brovius.

161. Tirones qui primo Religionem Templariorum ingrediebantur, Deum blafphemabant, & Chriftum, beatam Dei parentem Mariam, & omnes Sanctos obnegabant; fuper crucem & imaginem Iefu Chrifti fpeebant, eamque pedibus conculcabant; Chriftum falsum falfo Prophetam, neque pte

pro redemptione generis humani passum aut crucifixum esse affirmabant.

162. Caput quoddam faciem albam quasi humanam præferens, capillis nigris & crispantibus, & circa collum decurtatis ornatum, quod quidem nullius Sancti fuerat, cultu latris adorabant, orationes coram eo faciebant, & cingulis quibusdam illud cingentes, illis ipsis quasi salutes forent, sese accingebant.

163. Verba consecrationis in Missis sacrificio omittebant.

164. Tirones receptos osculis in ore, umbilico, & membris, quæ pudor occultit, in loca capitulari, mox atque habitum induissent fatigabant.

165. Aversa libidine omnes promiscue sese inquebant.

166. Nemini ea revelare: quæ vel in aurora, vel primo crepusculo egerent, juramento præstito promittebant, aliæque nefanda perpetrabant.

Sequentes XIV. Articulis adjectis Pontifex Bullas:
Regnans in Coelo.

167. Cum in Ordinem cooptabantur in ipsis sacrorum suorum initis, Christum - ne aut Deum, aut virginem Deiparam, aut Divos abjurassent, vel ut abjurarent moniti facissent, aliosve ipsi ad abjurandum incitassent?

168. An Christum, vel Jesum, cruce suffixum, verum Deum esse, vel passum pro humano redimendo genere negassent.

169. An fuisse Pseudo-Prophetam, & pro suis ipsis afflictum criminibus affirmassent?

170. An Ordinis Magistrum qui nullis erat sacris initiatus, crederent per Poenitentiae Sacramentum eluere animas sordes, & peccata posse, & an ipse id fecisset?

170. An quæ occulta habebantur in eorum legibus ea Orthodoxæ Romanæ Ecclesiæ Vituperationi esse, criminaque, ac errorem fovere petarent?

171. An in ipso Ordinis ingressu docerentur, posse inter se luxuriose commisceri idque esse s-

ciendum, neque ullum ob id perpetrari flagitium, & an hæc Tyrones etiam docerent?

172. An Ordinis sui simplicitati studerent, vel contra quam fas esset jurassent; ad idque jurandum illos induxissent?

173. An qui cooptabant eos in Ordinem, ne spem salutis suae in Christo Dei positam haberent, illis ediceret?

174. An conspuissent crucem imaginemve Christi Dei, aut pedibus protrivissent, ac conculescent, & die veneris Sancto vel alio, in eam mixissent?

175. An Ceterum craniumve, aut simulacrum quodpiam & idolum hujusmodi fictum, & commentitium divina veneratione coluissent, in magnis Comitibus alliove fratrum loco, divitiasque ab eo & terrarum arborumve uberes fructus sperassent?

176. An quo singulo interulam carnemve elagebant, eo idolum quodpiam hujusmodi tetigissent?

177. An Tyrones adolescentulos praesertim, libidinosos, intemperanterque, atque alia quam deo esset parte osculati fuissent?

178. An dum rem divinam facerent, Decretorum & consecrationis verba omisissent?

179. An sceleratum, & nefarium facinus decerent, hæc committere?

Hos Articulos desumpsimus ex Monastico Anglicano Vol. II, edito Londini 1661. fol. 559. seq. a numero 1 - 75 item 77 & 100 - 102 121 122 125 - 131. & contulimus cum Articulis a Leibnicio productis; ceteros subjecimus, prout eos Fr. Nicolai in Tentamine super accusationibus Templariorum P. II. pag. 123. edit. a. ex dñi Puy edidit, qui adhuc XI. Articulos ex Chronico S. Dionisii desumptos praemittit lingua Gallica Lectoribus nostris fore inutiles futuros, ideo a nobis neglectos. Lectiones variantes tam in his, quam in Bulla hic notatae occurrerunt in collatione Monastici Anglicani cum Leibnicio, ex hoc posteriore hæc insertae sunt, praetermissa Bullae ad diversas expeditae diversitate, ubi pro locorum & personarum diversitate variari debuit.

III
S E R I E S
ORDINUM RELIGIOSORUM, ET
EQUESTRIUM; QUI OLIM
FLORUERUNT, ET IAM ES-
SE DESIERUNT.

Non solus Templariorum Ordo existit, qui a summo temporalium fortunarum apice, atque florentissimo Imperato feto interit, communis haec est, non solum rerum humanarum, sed omnium etiam, quae sub coelo sunt conditio, ut quemadmodum nihil quod creatum est semper in eodem statu permanet, ita nihil sub sole novum fit, tanto magis es, quae homines constituerunt perpetuitatis privilegio gaudere possunt. Legimus & montes aliquando subsedisse, & ubi non erant, emeruisse, flumina cursum suum mutasse & oceanum littora transgressum esse, superbas urbes evertas quovis poese seculo meminimus, Imperia & Respublicas suas habuisse fatales epochas scimus, gentium migrationes, & populorum excidia testantur Annales, rerum denique omnium conversiones quotidiana docet experientia. An ubique culpam, ubique peccatorum poenam quaeremus? atqui magnam saepe fragram lucis pecoribus infert, & innocentissimi quique hominum calcantibus opprimuntur, sic igitur superasse providentiae ad scopum suum, oculis mentis nostrae inserviam, progressivum esse, ut cogemus, omnia cadent, homines

8 2

tamen, si non culpam, saltem certe illi saepe ultro porrigere, ut fatalla illa praerumpat, verisimile reddet penitior eventuum meditatio. Potentissimi, florentissimique Templariorum Ordinis historia, interitusque uberrimae suppeditat factorum & illigiae persequendi materiam, dabimus tamen ductu aliorum propter affinitatem argumenti plurimum quoque eruditum tam Religiosorum quam Equestrium, qui jam sine casu, seu culpa vel invidia esse deservit scientiam, succinctam illam hisce pagellis aliquot, ut Lectores qui volent uberius meditari possint.

Ordines Religiosi sublatis; ex Bulla Clementis XIV.

Non est sine ambigendum esse inter, quae ad Catholicam Resp. bonum, felicitatemque comparandam plurimum conferunt, principem fere locum tribuendum esse regularibus Ordinibus, quos Idecirco Apostolica sedes approbravit, & pluribus auxit privilegiis, ut ex his ad pietatem excolendam, & Religionem ad populorum mores verbo & exemplo rite informandos ad fidei unitatem inter fideles servandam, confirmandamque exciterentur. At ubi eo res devenit, ut ex aliquo regulari Ordine vel non amplius uberrimi illi fructus perciperentur, ad quos asserendos fuerant primitus instituti, vel detrimento potius esse visi fuerint, ac perturbandae magis populorum tranquillitati incommodati, eadem Apostolica sedes eos vel novis communi legibus vel adpristinam vivendi severitatem revocare, vel penitus etiam evellere, ac dissipare minime dubitavit. Hec de casu Innocentius PP. III. cum comperisset nimiam regularium Ordinum diversitatem gravem in Ecclesia Dei confusionem inducere in Concilio Gen. Lateran. IV. firmiter prohibuit, ne quis de cetero novam Religionem inveniat. Quaevis vero providentissime haec fuerint ab eo constituta, tamen postmodum non solum ab Apostolica sede impetrata